

Et kærlighedstrip

"Du er den første, jeg tænker på, når jeg vågner. Og den sidste, jeg tænker på, før jeg sover. Du er en del af min hverdag. Min rutine. Du ligger i sengen ved siden af mig. Du ligger på siden ligesom mig. Så man dig oppefra, ville du bare ligne en linje tegnet med en tyk sprittusch. En linje med kurver placeret på en måde, der klæder dig. Linjen, jeg har set så mange gange på, men aldrig bliver træt af. Den linje er dig. Dig og al den kærlighed og glæde du giver mig. Du ser smuk ud. Det gør du hver eneste dag. Jeg må indrømme, at første gang jeg mødte dig, gjorde du mig lidt nervøs. Jeg dufter til dig. Én indånding. Sådan kan jeg bedst lide det. Det er næsten som om jeg kan smage dig bagerst i gane. Det føles dejligt at vide, at du er min. Jeg kan ikke klare mig uden dig, og jeg kan godt lide tanken om, at du heller ikke kan fungere uden mig. Nå, men dér ligger du så ved siden af mig. Du bevæger dig ikke. I hvert fald ikke indtil jeg strækker min arm mod loftet og lader min hånd falde ned på lagnet. Så flyver du op, som om du ikke vejede mere end støv. Ikke fordi du bliver bange, men fordi det var det, der skulle til for at få dagen i gang. Jeg rejser mig op et godt stykke tid efter dig, men alligevel er jeg den første til at gå ud af værelset. Jeg bevæger mig ned ad gangen. Hen over gulvet der knirker. Gulvet der skaller af og giver splinter i fødderne, hvis man ikke løfter dem nok, når man går. Et gulv, der skulle have været skiftet ud og lakeret for mange måneder siden. Du er det første jeg lægger mærke til, da jeg træder ind i køkkenet. Du sidder tålmodigt på køkkenbordet og venter på mig. Når du sidder der og stråler i morgensollyset, bliver jeg mindet om vores tid sammen. Vores op- og nedture. Alle de gange fremmede og bekendte har sagt til mig, at du ikke er én de ville være i selskab med. Alle de gange jeg har ignoreret, hvad fremmede og bekendte har sagt. Men mest af alt minder du mig om sne. Ikke sneen man tvinger sig selv ud i for at bilde sig selv ind, at man har nydt Danmarks vintervejr. Ikke den sne. Du minder mig om sneen, man i virkeligheden kun har set på film. Den, der skærer i øjnene, hvis man ikke kniber dem lidt sammen. Den, der endnu ikke er blevet trådt mørkegrå af børn. Den slags sne er du.

Havregrynsskålen i min hånd skulper, da jeg falder ned i lænestolen. Fjernsynet foran mig skifter mellem snevejr og et eller andet program, jeg mener er irrelevant. Lyden er skruet op, men jeg hører ikke noget. Jeg vælger at lade være. Det eneste jeg fokuserer på er dig. Du siger ikke noget. Du sidder indpakket på kanten af sofabordet. Det er som om, du prøver at beskytte dig selv mod omverdenen.

Alberte Fage-Lorenzen

1m Dansk

1m Mulernes Legatskole

Der er gået over en time, siden jeg stod op. Det ved jeg, der er. Jeg kan nemlig ikke huske, hvordan du, med din duft og følelse, påvirkede mig, da vi lå i sengen. Jeg længes efter dig. Jeg savner dig, selvom du sidder lige overfor mig. Jeg længes efter den måde, du rører mig. Den måde jeg kan mærke, vi bindes sammen til én. Jeg hælder dig ud af posen, ned på bordet. Sne. Finder gavekortet frem, der udløb for mange år siden og lader min hånd føre. Kortet glider langs din krop. Det former dig, til den linje du er. Den linje du skal være. Den linje jeg elsker. Jeg læner mig frem mod dig, helt ned til bordet. Én inhalering gennem det ene næsebor. Nu begynder det igen. Et kærlighedstrip.”

Hvad nytter det? De fatter jo alligevel ikke en skid! De siger, at de gør det, fordi de elsker mig, men jeg er jo ikke dum. Altså hvad fanden regner de med? At det vil gøre det nemmere for mig, at de smider mig ud? Og hvad ville det her brev dog hjælpe? Vil de mon forstå mig bedre? Jeg håber det. Jeg har nu prøvet at få det skrevet ned, så de måske kan forstå mig. Få dem helt ind i min hjerne. Min kokainfyldte hjerne.

Jeg er 17 år og har været afhængig i et års tid nu. Siden jeg var 16. Faktisk tog jeg allerede den første bane, da jeg var 14. Det var nogle drenge, der var noget ældre end mig, der præsenterede mig for tryllepulveret. De var nok sådan 17-18 år, og de skulle lige teste, hvor meget de kunne få mig til. Jeg husker det meget svagt, men jeg havde en følelse af en **hel** vild form for lykke samtidig med, at jeg var virkelig bange. Jeg var trods alt kun 14 år. Kokainen gør mig meget høj i en kort periode, men lige bagefter sker det stik modsatte – jeg bliver dybt deprimeret, irritabel og har bare trang til mere stof. Det er ofte, når jeg er i pressede situationer, at jeg får trangen. Det er der, jeg behøver fixet. For at komme lidt væk fra hele virkeligheden. Jeg kunne slet ikke forestille mig et liv uden.

Da det var værst med min afhængighed, hverken sov eller spiste jeg ordentligt.

Jeg lyver også for mine forældre. Jeg låner penge af dem. Uden at spørge dem. Uden at give dem tilbage.

Og nu sidder jeg så her foran dem. De kigger begge to på mig med bekymrende øjne. Min far ser mere ked ud af det, end min mor gør. Hun ser mere skuffet ud. Det ved jeg også, hun er.

Det er nu, jeg skal overrække dem brevet. Jeg har gjort mig meget umage for, at sætte dem så godt ind i hvordan det fungerer, og jeg synes selv, at det er blevet ret godt. Jeg har nemlig skrevet et brev til kokainen. Så de kan fornemme min kærlighed til det forpulede pulver.

Alberte Fage-Lorenzen
1m Dansk
1m Mulernes Legatskole

En bevægelse starter i min skulder, føres videre i min overarm og ender i min albue. Så rammer tvivlen, og den lammer min arm. Vil de netop smide mig ud, når de hører hvor svært jeg har ved at stoppe. Skulle jeg have løjet, som jeg plejer, og bildt dem ind, at jeg vil gøre alt i verden, for at blive boende?

Min arm hænger stadig der i luften. Den ved godt automatisk, hvad jeg vil have den til, når jeg løfter den på den måde. Den ryster lidt. Nu er det ikke længere på grund af det dumme brev. Det er trangen, der slår til nu igen. Lidt dårlig timing, men hvad fanden. Det kan den jo ikke gøre for. Jeg stikker dem brevet i hånden hurtigere end jeg selv kan nå at sige Coke. Jeg tripper hurtigt ind på værelset, og fisker en pose frem fra revnen mellem det brune trægulv og den hvide tapetserede væg. Jeg tror der ligger for næsten 6.000 kroner dernede. Det er det dyrebareste jeg ejer. Nu begynder det igen. Et kærlighedstrip.